

[Askjær Jørgensen]

Man hævder, at man redder, nu er vi kommet op på, 6.000 arbejdspladser. Ja men det er medarbejderne på stålvalseværket, dets ledelse og ministeren, der hævder, man skal gøre det dér. Det realistiske er, at det, man beder folketinget om, er at låne nogle penge på næste generations vegne. Medarbejderne på stålvalseværket beder rent faktisk folketinget om at sige god for, at deres børn om 5, 10 eller 20 år skal betale for, at de kan have en arbejdsplads nu. Hvordan kan det være, at vi i disse årtier, hvor vi påberåber os, at vi har kunnet så meget, skal leve på nas af næste generation? Kan vi være det bekendt?

I fremskridtspartiet har vi ingen respekt for en ledelse for en erhvervsvirksomhed, der kommer og beder folketinget om, at vi skal nasse på næste generation. Vi føler os forpligtet til selv at klare vore problemer her. Vi synes, det er flovt, at vi skal nasse på næste generation. Det er ikke det danske erhvervsliv værdigt at komme på den måde og bede om hjælp.

Så siger ministeren, at erhvervslivet og store firmaer også går ind med aktiekapital. Ja, på betingelse af, at ministeren skaffer en hel masse af skatteydernes penge. Men sagen har stadig to sider. For disse penge kan kun opkræves på vegne af næste generation, af vore børn. Det er dem, der skal betale. Eller også skal de opkræves i form af lønskat på andre industrivirksomheders medarbejdere med lønpres og stigende rente til følge.

Jeg vil bede industriministeren være ærlig og tilstå, at han intet har at give væk, at han nasser på kommende generationer.

Rahbæk Møller (SF):

Jeg forstod ikke helt ministerens bemærkninger om, at værket måtte lukke, hvis det skulle gå i betalingsstandsning. Det er jo langtfra en usædvanlig situation, at et firma, når det kommer i vanskeligheder og indgår i en betalingsstandsning, under betalingsstandsningen forbliver i normal drift med normal afsætning osv., og at der samtidig dannes et nyt selskab, der kan overtage virksomhedens aktive dele, så selve selskabet går konkurs, mens virksomheden som arbejdende enhed fortsætter uhindret. Det er da muligt, at der er specielle forhold inden for stålindustrien – dér er ministeren givetvis langt mere kyndig, end jeg er – der gør, at dette er

umuligt, men det synes jeg så ministeren skulle forklare os.

Jeg vil også minde om, at slutresultatet af en sådan overgang, selv om formen var en anden, ville ligne det, der skete med B&Ws skibsværft. Det blev jo udskilt som en selvstændig enhed af B&W Aktieselskab netop for at sikre, at skibsværftet kunne fortsætte, selv om aktieselskabet var i vanskeligheder.

Waldorff (VS):

Industriministeren mente, at jeg stillede tingene forkert op, når jeg begyndte at regne på, hvad dette kostede af arbejdspladser, og sagde, at det i virkeligheden burde stilles sådan op, at man sagde: skal vi bevare 1.735 arbejdspladser, eller skal vi lukke?

Jeg mener, det i høj grad er et spørgsmål, om det er nogen relevant måde at stille det op på. For det første er der ingen her, der er i stand til at sige noget som helst om, hvorvidt værket kan holde 2 år, 5 år, 10 år ud i fremtiden. Ministeren sagde selv, at der er en højst usikker situation på stålmarkedet, og at ingen kan give nogen garantier.

Det er altså ikke en situation, hvor ministeren, regeringen, folketinget, aktionærerne eller nogen som helst andre kan garantere os, at der er bevaret 1.735 arbejdspladser. Hvis vi sammenligner med, hvad der i tidens løb er sket for B&Ws vedkommende, betyder det for stålvalseværket med de EF-koordinerede nedskæringer inden for stålproduktionen, at der om 2 år kommer en ny rationalisering, fyring af folk, 200–300 mennesker, og igen en ny 2 år senere. Det ville i hvert tilfælde være rimeligt at have det som udgangspunkt, som en meget nærliggende mulighed, at det er på den måde, EF forsøger at klare problemet med overskudskapaciteten i stålsektoren. Så det er i hvert fald usikkert.

Men lad os så tage den anden side af det og sige: det kan jo være, det går; det kan være, dette her bliver en rentabel virksomhed i løbet af nogle år. Så vil jeg egentlig gerne rejse det spørgsmål, om det er særlig rimeligt, at man lader staten gå ind og betale tidligere 400 mill. kr. og denne gang yderligere, så vidt jeg kan se, omkring 427 mill. kr. eller noget i den retning, for at sikre, at aktionærerne i private virksomheder, som tidligere har tjent ganske godt på stålvalseværket, og som i øvrigt har masser af kapital, som de